

Ο άνθρωπος ον λειτουργικό (2ο Μέρος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Λειτουργούν αληθινά και ευάρεστα στον Θεό ο οποίοι του προσφέρουν «τα σα εκ των σων κατά πάντα και διά πάντα». Ο οποίοι δηλαδή ό,τι έχουν το αναγνωρίζουν ως δώρο του Θεού. Πιστεύουν ότι δεν έχουν τίποτε ιδικό τους να προσφέρουν. Όλα είναι του Θεού και απ' αυτά λαμβάνουν και προσφέρουν στον Θεό, μαζί με τον εαυτό τους, και τον κόσμο τους και τις σχέσεις τους με τον κόσμο. Δεν κρατούν τίποτε εγωιστικά για τον εαυτό τους. Προσφέρονται ανεπιφύλακτα. Δίδουν τα πάντα για να λάβουν τα πάντα. Πεθαίνουν για να ζήσουν. Και όλα τα προσφέρουν εν Χριστή και διά του Χριστού. Κατά πάντα (πάντοτε) και διά πάντα (για όλα τα δώρα του Θεού).

Έτσι όλη η ζωή του ανθρώπου (και η μετά την Θεία Λειτουργία, και η εκτός του Ναού) γίνεται λειτουργία, προσφορά, αναφορά, θυσία, κοινωνία, ευχαριστία. Όλη η ζωή αγιάζεται και μεταμορφώνεται σε θεανθρώπινη ζωή.

Πηγή:<http://armenisths.blogspot.gr/>

Η δίωρη Λειτουργία της Κυριακής γίνεται 24ωρη καθημερινή Λειτουργία. Ως Ορθόδοξοι, όταν μιλάμε για λειτουργική ζωή, δεν εννοούμε την ολιγόωρη λειτουργική προσφορά μας στον Ναό, αλλά την όλη ζωή μας που με αφετηρία τις λειτουργικές πράξεις στον Ναό γίνεται λειτουργική και λατρευτική.

Ο Όρθόδοξος χριστιανός δεν είναι σχιζοφρενής. Δεν ζη εντός του Ναού λειτουργική ζωή και εκτός του Ναού αλειτούργητη ζωή. Ζη όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες στον Ναό (Λειτουργίες, Ακολουθίες) για να ημπορή να ζη και εκτός του Ναού κατά το δυνατόν πλησιέστερα στο πνεύμα, στο κλίμα και στο ήθος της Θείας Λειτουργίας.

Μέσα στην εκκλησιαστική λατρεία μπολιάζεται στην θεανθρώπινη ζωή και αυτή η ζωή ημπορεί να μεταμορφώνη έπειτα όλες τις πτυχές της καθημερινής του ζωής.

Έτσι ο λειτουργούμενος χριστιανός ζη σε ενότητα την πίστι με την ζωή, το θείο με το ανθρώπινο, το κτιστό με το άκτιστο, τους ζωντανούς με τους κεκοιμημένους, τον παρόντα αιώνα με τον μέλλοντα, το δικό του πρόσωπο με τα άλλα πρόσωπα.

Αυτή την ενότητα ζούσε και ο Ελληνορθόδοξος λαός μας όταν είχε και όσο είχε

εκκλησιαστική ζωή. Διατηρούνται ακόμη στην ευλογημένη πατρίδα μας παραδοσιακοί ορθόδοξοι άνθρωποι και κοινότητες που ζουν αυτήν την ενότητα.

Κέντρον όλης της ζωής των παραδοσιακών Ορθοδόξων οικισμών (χωριών, συνοικιών) ήτο ο κεντρικός Ενοριακός Ναός, όπως το Καθολικόν στις Μονές. Σε χωριά της Εύβοιας μέχρι σήμερα ο κεντρικός Ναός λέγεται Καθολική (Εκκλησία).

Η γέννησις, ο θάνατος, η βάπτισις, ο γάμος, το σχολείο, η εργασία, οι κοινωνικές σχέσεις, οι χαρές και οι λύπες, όλες οι εκδηλώσεις της κοινωνικής ζωής περνούσαν μέσα από την Λειτουργία και την Εκκλησία. Τελικά όλα εγίνοντο Εκκλησία. Έτσι οι επί μέρους λειτουργίες της ζωής μέσα στην Θεία Λειτουργία εύρισκαν την ενότητα και την ιεράρχησί τους.

Όσο ο λαός μας απομακρύνεται από τις ορθόδοξες ρίζες του, από την ζωηφόρο θεανθρώπινη παράδοσί του, τόσο και οι διάφορες λειτουργίες της ζωής παύουν να είναι οργανικά συνδεδεμένες με την Θεία Λειτουργία και γι' αυτό παύουν και να λειτουργούν σωστά, δηλαδή να ενοποιούν τον άνθρωπο και να τον βοηθούν να λειτουργή ως «κατ' εικόνα Θεού».

Οι διάφορες λειτουργίες έξω από την Θεία Λειτουργία αποσυνθέτουν το ανθρώπινο πρόσωπο. Αυτό φαίνεται καθαρά στην βασική λειτουργία της ζωής, τη γενετήσιο. Η θεμελιώδης αυτή λειτουργία μέσα στην Θεία Λειτουργία και την εκκλησία μεταμορφώνεται, χαριτώνεται και συντελεί στην ολοκλήρωσι του ανθρωπίνου προσώπου. Εκτός αυτής υποδουλωμένη στον εγωισμό, διαλύει τα πρόσωπα και ταλαιπωρεί τους ανθρώπους. Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει πικρά πείρα της καταστάσεως αυτής.

Οι Ορθόδοξες Κοινοβιακές Μονές είναι τα πρότυπα για να λειτουργή σωστά ο άνθρωπος και οι κοινότητές του. Κέντρο το Καθολικό. Κτήρια και διακονήματα, όλα οργανώνονται γύρω από το Καθολικό. Αφετηρία της κοινής ζωής είναι η καθημερινή τέλεσι της Θείας Λειτουργίας. Σκοπός η λατρεία του Θεού και η αναφορά όλης της ζωής στον Χριστό. Γι' αυτό και η ζωή η μπορεί να είναι κοινή, η πίστις και η αγάπη καθολική, ο θάνατος να ηττάται και όλα να καινοποιούνται και να μεταποιούνται σε ξένη και ευπρεπεστάτη αλλοίωσι.

Όταν οι Ορθόδοξοι μπολιάζονται στο λειτουργικό πνεύμα του Κοινοβίου, που είναι το λειτουργικό πνεύμα της Ορθοδοξίας, σώζονται από το ισχυρό και καταλυτικό ρεύμα της εκκοσμικεύσεως. Η εκκοσμικεύσις στην ουσία της είναι η προσπάθεια οργανώσεως της ζωής έξω από την Λειτουργία και την Εκκλησία.

Ο Ορθόδοξος χριστιανός δεν είναι δυνατόν να είναι ορθόδοξος, εάν δεν ζη λειτουργικά. Εάν η Θεία Λειτουργία και η Λατρεία δεν είναι απλώς μια «ευκαιρία»

η κάτι μέσα στο πρόγραμμα της ζωής του, αλλά το ζωηφόρο μπόλι που μπολιάζει και μεταμορφώνει όλη την ζωή του, το κέντρο, η βάση, η αρχή και το τέλος. Μόνο μέσα στα «σα εκ των σων» της Θείας Λειτουργίας ο άνθρωπος γίνεται όντως άνθρωπος δηλαδή «κατ' εικόνα Θεού».

Πηγή: αρχιμ. Γεωργίου καθηγουμένου Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου (σημείωσις δική μας: νυν μακαριστού προηγουμένου Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου), Περιοδικόν «Ο Όσιος Γρηγόριος», § Ο άνθρωπος ον λειτουργικό, περίοδος β΄, Τεύχος 4ο, σελ. 31-35, Έκδοσις Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, Άγιον Όρος 1979.